

eller Fordele; det er jo navnlig saaledes, at Cheferne her have en helt anden fast Stilling, end de have i egentlige Aktieselskaber, de, der fra dette Synspunkt kaldes anonyme Selskaber, idet de paa en helt anden Maade søle sig knyttede til Selskabets Ve og Vel, da de med deres fulde Formue hæfte for de indgaaede Forpligtelser. Paa samme Tid er det jo saa, idet det er blevet til et Aktieselskab, at den Demokratisering af Aktiekapitalen, hvorpaa Aktieselskaber bero, ogsaa er indtraadt her. Der er imidlertid en særlig praktisk Grund til, at disse Selskaber i Udlandet have vunden en meget betydelig Indgang. Sagen er nemlig den, at man i forskjellige udenlandske Lovgivning, navnlig ogsaa i den tydske Lovgivning, krævede Regeringens Sanktion til de egentlige Aktieselskaber, de anonyme Aktieselskaber, medens en saadan ikke krævedes til Kommanditaktieselskaberne, og i saadanne Tilfælde — der var navnlig en stor Omdannelse i Tydskland af en Bantierforretning til et Aktieselskab, som Regeringen ikke vilde gaa ind paa — valgte man den Udvei, brød den ny Bane, at man gjorde det til et Kommanditaktieselskab. Denne nye Wei er i stort Omfang bleven fulgt i Tydskland, som den for Resten ogsaa har været kjendt i Frankrig i lang Tid, og ved Tillægsakten af 1867 kom Englænderne forresten paa deres eiendommelige selvstændige Maade i Virkeligheden ind paa den samme Regel med Chefer, der have ubegrændset Ansvar, og Deltagere, som have begrændset Ansvar. Det lod imidlertid slet ikke til, at det var dem kjendt, at denne Formation i lang Tid havde været herskende paa Fastlandet. Der har jo imidlertid aldrig været en saadan Lovgivning i Danmark, idet det til enhver Tid har staaet Borgerne fuldstændig frit for at danne Handelselskaber med hvilken som helst Formaal og uden nogen som helst Sanktion i den Henseende fra Regeringens Side. Følgen deraf har været, at man i Virkeligheden ikke har havt synnerlig Brug for Kommanditaktieselskaber i Danmark, og det tør vistnok siges, at ved den Omtale, som finder Sted i nærværende Lovforslag, er det første Gang, at Kommanditaktieselskaber indtræde som en berettiget Gruppe af Handelselskaber i vor Lovgivning. Der findes dernæst en Regel i Lovforslagets § 33 c., som jeg ogsaa skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, idet det nemlig staaar i nogen Forbindelse med den eiendommelige Formation, jeg tidligere tillod mig at omtale: Foreninger, og ligesom synes at antyde, at en klarere og stærkere Behandling af disse Retsforhold kunde være ønskelig. Det lyder saaledes: „Som Selskab med begrænd-

set Ansvar betragtes ethvert Selskab med veglende Medlemsantal eller veglende Kapital (Forbrugs- og Produktionsforeninger o. desl.), selv om dets Medlemmer ere fuldt ansvarlige.“ Jeg skal tillade mig at bemærke, at Oprindelsen til denne Regel vistnok findes i den franske Lov af 1867 i dens 3die Kapitel, som netop omtaler disse særegne meget demokratiske Selskaber, som man betegnede ved at kalde dem Selskaber med veglende Kapital og Medlemmer. Jeg skal tillade mig at bemærke, at den franske Retsregel om disse, saaledes som den blev etableret i 1867, er overordentlig meget strengere, idet det var absolut foreskrevet, at i saadanne Tilfælde skulde samtlige Deltagere være fuldt ud ansvarlige, og dette Ansvar skulde vedvare, selv om man udtraadte, i et Tidsrum af 5 Aar efter Udtrædelsen, selvfølgelig kun for de Forpligtelser, som vare kontraherede ved Udtrædelsen. Det er klart nok, at Lovforslaget intet Bud i saa Henseende foreskriver, og det har derfor ikke videre Betydning i denne Retning, idet det jo ganske vist kan antages, at man vil være saare lidt villig her i Danmark til at paatage sig et saadant strengt solidarisk Ansvar, medmindre i alt Fald Selskabets Kredit nødvendig maatte kræve det. De særlige Regler om selve Registerne findes i Lovens Kapitel 1. I det Hele maa det siges, at disse ere i Overensstemmelse med den ældre Ordning, saaledes som den findes i Danmark, og saaledes som det væsentlig er blevet ordnet i Norge. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at der ligesom tidligere er foreskrevet, at der skal være Register ved hver enkelt Jurisdiktion, fremdeles at Førelsen af disse Register er en Dyrigheds Sag, og ikke er henlagt til Domstolene eller nogen anden judicial Myndighed. Det adskiller sig i saa Henseende væsentlig fra Bantebøgerne, der jo ere henlagte under de særlige Retsmyndigheder. Af enkelte Forandringer skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Reglen i § 3 første Medlem, som lyder saaledes: „Tilbestgør en Anmeldelse ikke Lovens Forrifter, eller indeholder den Noget, hvis Indførelse i Registeret ikke er lovhjemlet, skal Anmeldelsen afvises“. Dette er en vigtig og vistnok tillige en rigtig Regel, idet man under den nuværende Praxis ofte har maattet sære, at ikke Alt det stod i Anmeldelsen, som skulde staa der, og at man meget jævnlig havde vanskeligt ved at værges sig imod, at der blev indsat Regler, særlig med Hensyn til Begrændsningen af Ansvar, som ikke alene jævne Hjemmel i Firmaloven, men vistnok maatte siges at være i Strid